o započtení služby legionářské — a jenž v odst. 3 stanoví, že za zvláštních okolností může ústřední úřad při prvém nebo opětném ustanovení povoliti započtení určité doby pro zvýšení služného. Z toho je vidno, že plat. zákon služební dobu ztrávenou v dřívější službě četnické před opětovným ustanovením beze všeho dalšího nezapočítává a ponechává toliko úvaze úřadu ústředního, chce-li tuto dobu pro zvýšení služného za zvláštních okolností započítati. Opak nelze dovoditi ani z přechodných ustanovení plat. zákona (§ 191 v souvislosti s § 197 plat. zákona), ježto i tyto předpisy mají na zřeteli služební dobu ve služebním poměru, ve kterém se četnický gážista mimo služební třídy předvádí, skutečně ztrávenou a podle příslušných předpisů pro postup v tomto služebním poměru započitatelnou. (Srovnej § 10 odst. 3, § 11 odst. 1 a § 15 č. 1 zákona č. 186/1920 Sb.). I když § 22 zákona č. 299/1920 Sb. stanoví v bodě 7 jen tolik, že příslušníci četnictva se propouštějí ze sboru, když o to požádají z rodinných důvodů a min. vnitra k tomu přivolí, neplyne z toho ještě, že by četnická služba až do propuštění ze sboru v četnictvu ztrávená byla při pozdějším ustanovení započitatelná v tom smyslu, že by na její zápočet byl dán nárok. Z úvah těch plyne, že započitatelnou služební dobou ve smyslu § 137 odst. 5 plat. zákona není beze všeho dalšího služební doba četnická ztrávená před dřívějším propuštěním z četnictva.

Stížnost dále však namítá, že žal. úřad přehlédl, že doba ztrávená v četnické službě od 21. června 1918 do 31. března 1921 byla st-li až do konce roku 1933 přiznávána do doby započitatelné pro ustanovení výše služného, a dovozuje, že doba ta mu byla započtena do služební doby a že k ní mělo býti přihlédnuto při jmenování st-le vrchním strážmistrem — velitelem stanice. Námitku tuto vznesl st-l i ve svém odvolání, žal. úřad se však námitkou tou nezabýval, nýbrž vyslovil pouze, že st-l, propuštěný z četnické služby podle ustanovení § 22 č. 7 zákona č. 299/1920 Sb., pozbyl všech oprávnění, práv a nároků z tohoto služebního poměru vyplývajících. Z této argumentace však není patrno, zda žal. úřad tvrzení st-lovo, že sporná služební doba mu po celých 11 roků byla do postupu započítávána, nepokládá za správné, či přesto, že doba ta byla st-li v dosavadním služebním poměru započtena, nepovažuje ji za dobu započitatelnou ve smyslu § 137 odst. 5 plat. zákona a ze kterých důvodů. V nedostatku tomto spočívá podstatná vada řízení, pro kterou byla st-li znemožněna účinná obrana a nss přezkoumání zákonitosti nař. rozhodnutí. — — —

Č. 12.764.

Samospráva obecní. — Zaměstnanci veřejní. — Řízení správní: I. * Předpis § 43 zák. o obec. úřednících č. 35/1908 z. z. ve znění zák. č. 443/1919 Sb. o dozorčím právu okresního a zemského výboru se nevztahuje na usnesení obecního zastupitelstva o zrušení služebního místa a služebního poměru obecního úředníka ve sm. § 28 odst. 1 zákona č. 286/1924 Sb. — II. * Usnesení obecního za-

stupitelstva o zrušení služebního místa obecního úředníka nepodléhá schválení dohlédacím úřadem podle § 212 odst. 6 plat. zákona.

(Nález z 6. února 1937 č. 10.712/37.)

Věc: Václav D. v Kolíně (adv. Dr. Vladimír Říha z Prahy) proti rozh. zem. výboru v Praze a proti rozh. zem. úřadu v Praze, intim. výměrem zem. úřadu v Praze ze 7. března 1934 o zrušení služebního poměru.

Výrok: Stížnost, pokud směřuje proti rozhodnutí zemského výboru, zamítá se pro bezdůvodnost. Rozhodnutí zemského úřadu zrušuje se pro vadnost řízení.

Důvody: Ve schůzi obec. zastupitelstva v Červených Pečkách 5. listopadu 1932 bylo usneseno, aby systemisované místo obec. tajemníka bylo zrušeno. O tom byl st-l, který toto místo dosud zastával, vyrozuměn.

Okr. výbor v Kolíně usnesením z 23. května 1933 zrušil toto usnesení obec. zastupitelstva z moci dozorčí podle § 43 zákona o obecních úřednících; současně okr. úřad v Kolíně výměrem z 24. května 1933 zrušil ono usnesení k odvolání st-lovu.

Zem. výbor v Praze se usnesl ve schůzi 14. března 1934 zrušiti k odvolání obce Červ. Peček zmíněné usnesení okr. výboru v Kolíně pro nezákonnost. Zároveň zrušil zem. úřad v Praze k odvolání jmenované obce výměr okr. úřadu v Kolíně z 24. května 1933, pokud jím bylo k st-lovu odvolání zrušeno zmíněné usnesení obec. zastupitelstva, a zamítl st-lovo odvolání z onoho usnesení jako bezdůvodné.

Stížnost směřuje proti dvěma rozhodnutím, a to:
1. proti rozhodnutí zem. výboru v Praze z 14. března 1934;
2. proti rozhodnutí zem. úřadu v Praze ze 7. března 1934.

Rozhodnutím zem. výboru v Praze z 14. března 1934 byl k odvolání obce Červených Peček zrušen dozorčí zákrok okr. výboru v Kolíně z 23. května 1933, jímž bylo zrušeno usnesení obec. zastupitelstva v Červených Pečkách z 5. listopadu 1932 o restrikci místa obec. tajemníka. Žal. zem. výbor odůvodňuje své rozhodnutí v podstatě tím, že usnesení obec. zastupitelstva v Červených Pečkách není opatřením ve smyslu zákona o obec. úřednících, nýbrž opatřením podle § 28 zákona č. 286/1924 Sb., na něž se dozorčí pravomoc okr. výboru založená v § 43 zákona o obec. úřednících nevztahuje, a že tedy okr. výbor neměl pravomoci pro dozorčí zásah. Proti tomu stížnost namítá, že předpisů zákona č. 286/1924 Sb. nelze v daném případě použíti, ježto st-l byl do služeb obce přijat již za účinnosti zákona restrikčního a za účinnosti zákona platového, a že ustanovení st-le bylo podle § 212 plat. zákona schváleno okr. správní komisí v Kolíně z 23. srpna 1928, takže použití restrikčního zákona by se příčilo duchu tohoto zákona, jenž upravuje toliko redukci počtu zaměstnanců v době jeho vydání již ustanovených (arg. §§ 1, 2, 4) a v důsledku toho zakazuje v § 5 až do stanovení nor-

mální potřeby počtu sil přijímání nových zaměstnanců. Stížnost dospívá k závěru, že st-l nemohl býti zbaven svého místa použitím zákona č. 286/1924 Sb. a že proto okr. výbor podle ustanovení § 43 zákona o obec. úřednících právem zrušil zmíněné usnesení obec. zastupitelstva. Na sporu je tedy otázka, zda okr. výbor byl oprávněn na základě ustanovení § 43 zákona o obec. úřednících ze své moci dozorčí zrušiti ono usnesení obec. zastupitelstva.

Předpis posléze uvedený stanoví, že okr. výbor vykonává z úřední moci dohled nad tím, aby zákona o obec. úřednících bylo šetřeno. K tomu konci jest oprávněn činiti všeliká opatření, jež podle t o h o t o zákona náleží činiti obec. zastupitelstvu, pokud by tento úřad je opominul učiniti. Rovněž jest okr. výbor oprávněn zrušiti z povinnosti úřední všeliké usnesení obec. zastupitelstva nebo disciplin. komise, jež se příčí ustanovením t o h o t o zákona. Podle toho je předpisem § 43 zákona o obec. úřednících dozorčí pravomoc přiznána okr. výboru jen potud, pokud má býti zajištěno, aby bylo šetřeno předpisů zákona o obec. úřednících. Provádí úsporná opatření ve veřejné správě a sta- obec. zastupitelstvo neučiní opatření, k nimž je podle tohoto zákona povinno, nebo že učiní usnesení, které se příčí zákonu o obec. úřednících.

O nic takového však v daném případě nejde. Jak žal. úřad, tak i st-l a zúč. strana vycházejí z toho, že šlo o opatření podle zákona restrikčního č. 286/1924 Sb. Zákon tento sleduje zcela jiné cíle než zákon o obec. úřednících. Provádí úsporná opatření ve veřejné správě a stanoví i ve příčině úředníků autonomních v § 28 odst. 2 zcela jiné kompetence, dává' úřadům nadřízeným ve věcech samosprávy oprávnění, aby rozhodly, zda je samosprávná korporace povinna restrikci provésti. Opatření učiněná podle restrikčního zákona nutno tedy posuzovati jedině s hlediska t o h o t o zákona a nelze při tom hleděti k tomu, zda jsou či nejsou v rozporu se zákonem o obec. úřednících, ježto jde jen o to, jsou-li opatření ta v souhlasu se zákonem restrikčním, podle něhož byla učiněna. Provedla-li tudíž obec Červené Pečky opatření podle zákona č. 286/1924 Sb., pak nebylo pro dozorčí zákrok okr. výboru podle § 43 zákona o obec. úřednících zákonného podkladu a právem tedy zem. výbor vyslovil, že se na taková opatření dohlédací pravomoc okr. výboru podle cit. paragrafu nevztahuje. Je tedy stížnost, pokud směřuje proti rozhodnutí zem. výboru, bezdůvodná.

Pokud jde o rozhodnutí zem. ú ř a d u namítá stížnost především, že usnesení obec. zastupitelstva je neplatné, poněvadž obec. zastupitelstvo mělo v té době jen 10 členů, z nichž bylo jen 8 přítomno, ačkoli bylo zapotřebí presence dvou třetin plného, zákonem stanoveného počtu členů obec. zastupitelstva, poněvadž předmětem usnášení bylo systemisační opatření, vyžadující schválení podle ustanovení § 212 odst. 6 plat. zákona. Tuto námitku neuznal soud důvodnou.

Předpis § 212 odst. 6 plat. zákona má na mysli taková usnesení obec. zastupitelstva, která se týkají systemisace služebních míst a platů s nimi spojených. Uváží-li se, že intencí celého předpisu § 212 plat. zákona jest, aby se zaměstnancům autonomních korporací nedostalo vyšších služebních příjmů a práv, než jaká mají státní zaměstnanci za

jinak stejných poměrů, a aby ve službách těchto korporací nebylo systemisováno více služebních míst, než se srovnává s potřebou dotčených autonomních korporací, nelze předpis odst. 6 § 212 plat. zákona vykládati tak, jak to činí stížnost, poněvadž předpis ten má za účel zajistiti odstranění neúměrných úprav služebních poměrů zaměstnanců autonomních korporací a chrániti tyto korporace před nepřiměřenými personálními náklady. Nebylo tedy ke zrušení služebního místa obec. tajemníka, obsazeného st-lem, zapotřebí schválení dohlédacího úřadu a nebyla proto ani nutná dvoutřetinová presence k platnému usnášení v této věci.

Stížnost dále namítá, že na st-le nebylo vůbec přípustno použíti ustanovení restrikčního zákona, poněvadž st-l byl ve službách obce Červených Peček ustanoven definitivním úředníkem již za účinnosti restrikčního zákona i platového zákona po předchozím schválení okr. správní komisí.

Žal. úřad sice vyslovil, že zrušení služebního místa, o něž jde, bylo provedeno na základě zákona restrikčního, nezkoumal však, ačkoli sám v nař. rozhodnutí věcně vyřídil odvolání st-le z usnesení obec. zastupitelstva, zda zákonné předpoklady pro zrušení onoho místa podle restrikčního zákona jsou splněny či nikoli. Nař. rozhodnutí neobsahuje po této stránce žádného bližšího odůvodnění. Tohoto odůvodnění bylo však po názoru soudu potřebí tím spíše, že st-l se teprve z nař. rozhodnutí zcela určitě dověděl, že zrušení jeho služebního místa bylo provedeno právě podle zákona restrikčního. V tomto nedostatku odůvodnění shledal soud podstatnou vadu řízení. — —

Č. 12.765.

Váleční poškozenci: * Předpokladem nároku na důchod vdovský a sirotčí po rozumu ustanovení §§ 13 a 20 zákona o požitcích válečných poškozenců z 20. února 1920 č. 142 Sb. ve znění zákona z 25. ledna 1922 č. 39 Sb. jest, aby byla fysiologická souvislost mezi onou skutečností, která způsobila smrt válečného invalidy, a mezi poraněním jeho utrpěným ve službě vojenské nebo nemocí získanou nebo zhoršenou v této službě.

(Nález z 8. února 1937 č. 17.732/35.)

Prejudikatura: Usnesení odborného plena z 18. ledna 1937 č. 1304/35 pres.

Věc: Ludmila J. v Praze proti rozh. min. soc. péče v Praze z 9. června 1933 o důchodu vdovském a sirotčím.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Zem. úřad pro péči o válečné poškozence v Praze nepřiznal st-lce důchod vdovský a jejímu synovi důchod sirotčí podle §§ 13, 20 a 25 zákona o požitcích válečných poškozenců v podstatě proto, že inva-